

FLANEREN ZONDER KLEREN: WIE DURFT?

DE NAAKTE WAARHEID

Preuts vindt redacteur Fleur Baxmeier zichzelf niet, maar in de sauna verbergt ze haar borsten angstvallig achter haar handen. En ze is niet de enige. Is het uit onzekerheid? Een naaktfobie? Er is maar één manier om het uit te zoeken: Fleur moet met de billen bloot.

TEKST FLEUR BAXMEIER ILLUSTRATIE YTJE

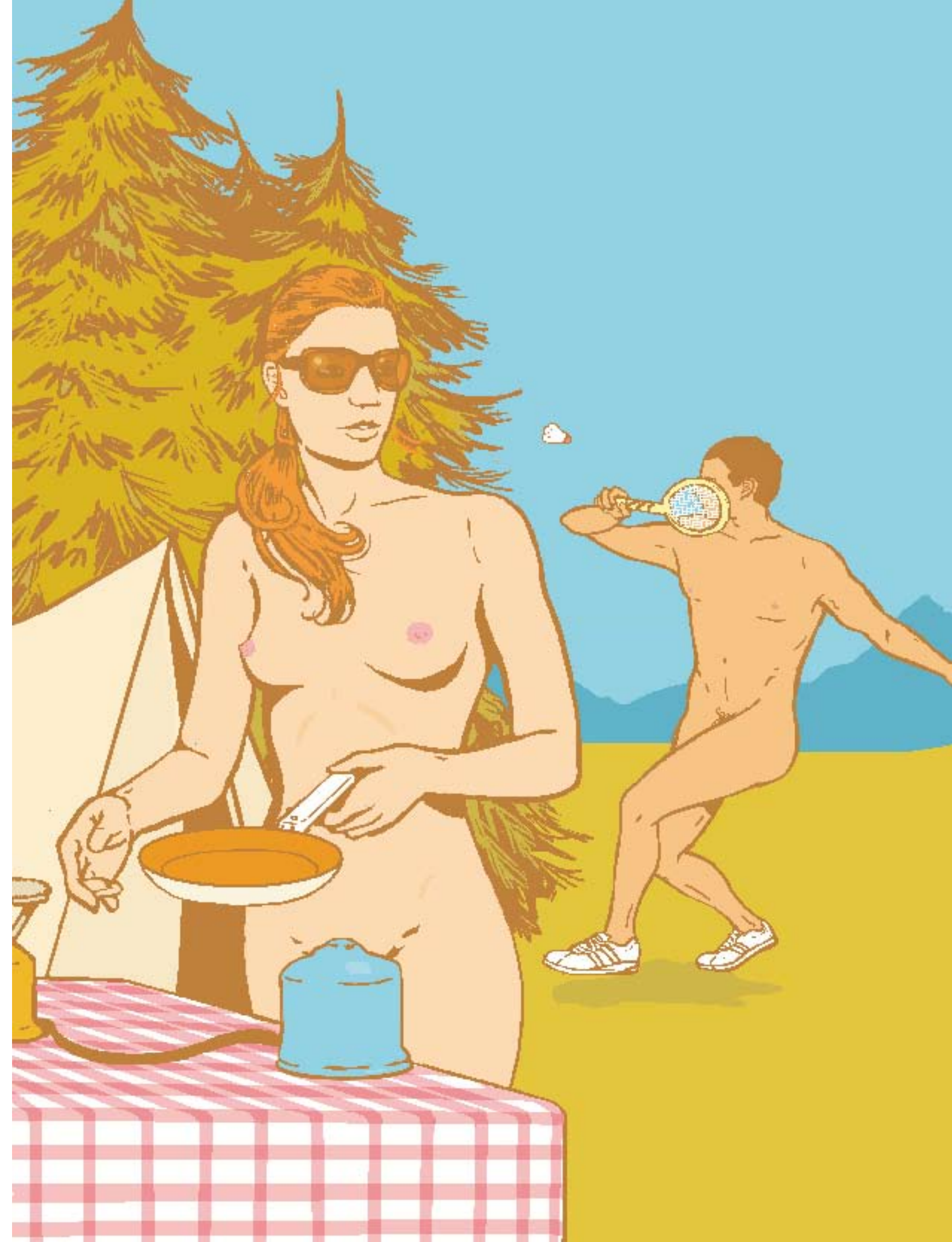
Ik heb niks met bloot. Als klein meisje schreeuwde ik op het strand al om een badpakje. In jurkjes met diep décolleté voel ik me ongemakkelijk, minirokjes vind ik alleen mooi staan als je de benen van Gisele Bündchen hebt en de uitvinder van het navel-truitje zou levenslang moeten krijgen. Preuts, noemen sommige mensen dat, ikzelf zie het meer als een kwestie van ethiek. Waarom zou ik mijn hele hebben en houden inclusief cellulitis aan de wereld moeten tonen? Van problemen veroorzaakt door mijn zogenaamde preutsheid, was ik mezelf nooit bewust. Totdat mijn vriend me onlangs een dagje beauty- en saunacentrum cadeau deed voor mijn dertigste verjaardag. Lekker relaxen, dacht hij. Tegen beter weten in had ik gewoon een handdoekje en bikini ingepakt, maar natuurlijk bleek dat alle mensen daar poedelnaakt rondliepen. Dit nooit meer, concludeerde ik na een volstrekt mislukte dag. Terwijl een hele horde dikke, dunne, lelijke en knappe mensen zich ongegeneerd met bungelende ledematen van sauna naar bubbelbad en zwembad begaf, stond ik gestrest in een hoekje te hannesen met handdoeken. In het restaurant durfde ik me amper te bewegen uit angst dat mijn badjas zou opeenvallen en

in de hot tub hield ik mijn borsten angstvallig voor de buitenwereld verborgen met mijn handen. Waar is mijn afkeer van bloot op gebaseerd? Ben ik bang dat mensen me zullen beschimpen vanwege mijn minuscule cupje? Dat ze lachend de kratertjes op mijn benen zullen tellen? Of ben ik gewoon te schijterig om mezelf zonder mijn gebruikelijke masker van designkleding in het openbaar te vertonen? Er is maar één manier om daarachter te komen: ik moet met de billen bloot. Ervaren hoe het écht is als ik de minpunten van mijn figuur niet kan verdoezelen.

ÉÉN MET MEZELF EN DE NATUUR

Het Noorderstrand van Scheveningen ziet er op het eerste gezicht uit als een doodnormaal Nederlands strand. Veel zand, groenig zeewater en hier en daar een strandtent. Maar schijn bedriegt. In het kader van de zoektocht naar de grenzen van mijn preutsheid, bevind ik me namelijk op het nááktstrand. Tot mijn grote vreugde blijken er vrijwel geen mensen te zijn en ziet strandtent Naturel (hoe toepasselijk) er hip uit met zwarte ligbedden, cocktails en trendy bediening.

TREK IK MIJN KLEREN EN PLEIN PUBLIC UIT? OF DOE IK
DAT ACHTER MIJN HANDDOEK EN KOM IK DAARNA
– PLOP – IN VOL ORNAAT TEVOORSCHIJN?

Niks geen zorgen over een bikinibroekje dat wellicht uit de mode is of borsten die spontaan uit cups floepen, maar vrijheid blijheid en helemaal één zijn met mezelf en de natuur. Héérlijk. Zo'n klein uurtje duurt mijn moment van euforie, want dan komen er plots van alle kanten wandelaars-met-kleren over 'mijn' naturistenstrand sjokken. Ze wijzen nog net niet naar mij en mijn blote medemensen, maar kijken wel, lang ook, en dat is voldoende om mijn toch al wankel zelfvertrouwen in een seconde te laten krimpen tot het formaat van een doperwt. Ontzettend bewust van mijn lichaam voel ik me opeens weer – en dan vooral van de niet zo heel erg flatteuze kanten ervan. Een kwartier weet ik mijn stranddagje nog te rekken, maar dan is de koek echt op. Ik heb genoeg bilspleten, schaamhaar en décolletés gezien om geruime tijd op te kunnen teren, mijn achterkant vertoont eerstegraads verbrandingen en ik moet plassen. Het ongemakkelijke gevoel dat de wandelaars me hebben bezorgd, kan ik bovendien niet helemaal uit mijn hoofd bannen. Maar ik heb het wél mooi gedaan, naakt op het naturistenstrand. 1-0 voor mij!

JEU DE BOULEN

De overtreffende trap van het naturistenstrand lijkt me de naturistencamping. In de auto onderweg naar De Birk – volgens de website een 'bourgondische' naturistenvereniging in een natuurgebied bij Soest – zie ik visioenen voor me van mensen die naakt fietsen, naakt voetballen, naakt barbecuen en, God bewaar me, naakt jeu de boules spelen. Geen visioenen die me in hogere sferen brengen, maar ik besluit de sprong in het diepe toch te wagen. "Kom binnen, kom binnen," heet een gezette vrouw in een rood gewaad me hartelijk welkom als ik na lang rondwalen in het bos eindelijk een groot hek met een piepklein bordje 'De Birk' heb gevonden. Ze blijkt samen met haar moeder het 'gastpaar' van het terrein te zijn en reageert blij verrast als ik onthul nog maagd te zijn op het gebied van naturistencampings. "Je zult het hier geweldig naar je zin hebben," belooft ze. "De sfeer is zó intiem en gemoedelijk. Heel anders dan op het naaktstrand," vertelt ze. "Daar kom ik nooit. Op naaktstranden draait alles om kijken en bekeken worden. Dat is meer iets voor textieltoeristen dan voor naturisten." Textieltoeristen? "Mensen met kleren aan hun lijf," legt mijn gastvrouw lachend uit. "Maar die zie je op dit terrein weinig. Bijna iedereen loopt hier de hele dag naakt rond, al is het niet verboden om bij lage temperaturen of als je daar zin in hebt een shirt of jurkje te dragen." Vandaag is er met die temperatuur echter niets mis en enigszins onwennig maak ik – nog steeds gekleed in mijn jurkje – een verkennend rondje over de overigens prachtig groene camping. Overal waar ik kijk is het bloot wat de klok slaat. In het clubhuis waar drie mannen tosti's bakken, voor en rondom de caravans, in het computershok en zelfs in het washok dat wordt geschrobd door een vrouw die op haar rubberlaarzen na poedelfjenaakt is. Toegegeven: de eerste paar minuten vind ik het allemaal een beetje eigenaardig en raar, al die mensen die doen alsof het de normaalste zaak van de wereld is om zonder kleren over een camping wandelen. Maar het helpt dat iedereen me vriendelijk glimlachend begroet, de sfeer ongedwongen en haast sereen is en ik nergens verschrompelde opaatjes tref die seksuele toespelingen maken of anderszins erotisch opgewonden lijken. "Er zijn hier geen vieze oude mannetjes, joh," zegt mijn gastvrouw resoluut als ik eindelijk mijn jurkje aan de rand van het natuurbad heb uitgetrokken. "Naturisme heeft niks met seksualiteit te maken – het draait puur om vrijheid, harmonie, verdraagzaamheid en tot

jezelf komen." En dat blijkt veel mensen aan te spreken, want ze vertelt dat De Birk een wachtlijst van ruim twee jaar heeft. "Vooral steeds meer jonge mensen melden zich bij ons aan." Niet zo gek eigenlijk, want hoe fijn moet het zijn om op vakantie te gaan zonder de gebruikelijke inpakstress? Slechts een setje handdoeken, tent en tuinstoel in de auto te gooien en te gaan, in plaats van vooraf urenlang rokjes, jurkjes, bloesjes, hemdje, broeken, slippers, hakjes en bikini's te strijken, sorteren, oprollen en in je altijd te kleine koffer te proppen? En jezelf nooit meer te hoeven afvragen wat je die ochtend, middag of avond weer eens zal aantrekken? Klinkt best aantrekkelijk, denk ik terwijl ik me in mijn luie ligstoel laat aan de laatste zonnestrallen van de dag. Anders dan op gewone campings voeren niet schefferende kinderen, bonkende housemuziek en puberale opmerkingen van opgeschoten brommerjongens hier de boventoon, maar is het één en al beschaving en voel ik me – zoals de gastvrouw al zei – geen moment bekeken of aangestaard. Hoe lang was die wachtlijst ook alweer?

NAAKT ALS DE AARDE

Een beetje overmoedig geworden na de geslaagde dag op de naturistencamping, geef ik mezelf de volgende dag op voor de 'World Naked Bike Ride' (WNBR). Aan de ene kant als een soort

HOE FIJN MOET HET ZIJN OM OP VAKANTIE TE GAAN ZONDER INPAKSTRESS? EN DAT JE JE NOOIT MEER HOEFT AF TE VRAGEN WAT JE AAN ZULT TREKKEN?

boetedoening voor alle jaren waarin ik me laatdunkend heb uitgelaten over deze jaarlijkse fietstocht, aan de andere kant omdat het me dé ultieme test lijkt om te kijken of ik echt over mijn naakt-fobie heen ben. Durf ik naakt door mijn woonplaats te fietsen, dan durf ik voortaan overal naakt. Ter voorbereiding op de WNBR – die door de organisatie overigens op poten is gezet om een 'positieve houding naar lijf en milieu te demonstreren en bevorderen' – klim ik thuis op de hometrainer die ik ooit op zolder heb verstoep. Eerst kuis met trainingsbroekje aan, later geheel naakt. Gewoon, om alvast te ervaren hoe dat voelt. Het antwoord is: vreemd, heel vreemd. Ik voel me zelfs een beetje een viezerik, zo naakt op de fiets. Bovendien krijg ik na een halfuurtje flink doortrappen last van plaatsen waar ik normaal gesproken als ik fiets nooit last van heb, om het maar even netjes uit te drukken. Misschien hebben de andere naaktfietzers speciale zadels of is mijn hometrainer gewoon niet geschikt voor dit werk? Mijn aanvankelijke enthousiasme over de WNBR is in ieder geval in rap tempo tanende en al snel zie ik als een berg op tegen deze gedoodverfde Dag des Oordeels. Terecht, zo blijkt als ik op een zonnige zaterdag bij de verzamelplaats op het Utrechtse streekbusstation aankom. Het is een heus rariteitenkabinet van zo'n twintig mannen, vrouwen en kinderen dat me opwacht en vertelt dat we binnen vijf minuten verkassen naar iets wat klinkt als een 'afwerkplek'. "Nee, uit-kleed-plek," herhaalt een bont uitgedoste man geduldig. "Daar kun je jezelf bodypainten, je uitkleden en je fiets versieren voordat we aan onze tocht beginnen."

Als ik ter plekke door de grond had mogen zakken van schaamte, dan had ik het gedaan. Wat een verschrikking! Gezellig samen uitkleden, gebodypaint door Utrecht fietsen, wat heb ik mezelf in vredesnaam op de hals gehaald? Dit heeft niets meer met naturisme te maken, dit is pure zelfkwelling! "Je hoeft niet álles uit te trekken hoor," zegt een aardig meisje van zo'n jaar of twintig als ze me ziet worstelen met mijn tegenstrijdige gevoelens. "Een hemdje en een shortje is ook prima." Ik kijk haar verbaasd aan. Naakt is toch verplicht omdat we ons net als de aarde kwetsbaar en naakt voelen tegenover het autoverkeer? Omdat naakt fietsen, natuurlijk en zonder schaamte, gelijk staat aan jezelf verzetten tegen de dictatuur van reclame en mode? Zo staat het in ieder geval op de website van WNBR. "Dat is ook zo," lacht de jonge vrouw. "Maar je beslist zelf hoe bloot je wilt gaan. Of dat nu helemaal bloot is of alleen een beetje bloot, is jouw keuze." Opgelucht dat mijn oog vanochtend op een decent setje onderkleding is gevallen en niet op iets frivools van Marlies Dekkers, ont doe ik me van mijn lange broek en vestje. De fietstocht blijkt ons – o horror – te leiden door de drukste straten, publieksgebieden en grachten. Voor mijn gevoel worden we door iedereen uitgelachen, aangestaard en nagewezen, maar volgens een van de andere fietsers zie ik dat verkeerd: "We worden juist tóégelachen."

Ik weet het nog zo net niet en voel me met de tweede ongemakkelijker. Niet eens omdat heel Utrecht in één oogopslag kan zien welke schoonheidsfouten ik in het dagelijks leven met alle mogelijke kledingstukken probeer te verhullen, maar omdat ik me zo ontzettend te kijk gezet voel. Vernederd, bijna. Nooit eerder ben ik zó blij om mijn spijkerbroek te zien als na deze fietstocht. Een uurtje duurt het in totaal, maar het lijkt wel een eeuwigheid.

NIEMAND PERFECT

Een bruggetje of twee te ver, dat was deze naakte fietstocht. Een ervaring om nooit te vergeten, maar ook vooral eentje om nooit meer mee te maken. In tegenstelling tot mijn bezoeken aan het naaktstrand en de naturistencamping. Daar durfde ik me wél bloot te geven. Toegegeven: het was lastig in het begin. Maar ik werd niet uitgelachen, geen mens besteedde aandacht aan mijn ondermaatse borstpartij en vooral: niemand bleek perfect te zijn. Een geruststellende gedachte vind ik het, dat zowel de naakte campinggangsters als de naaktstrandbezoekers niet gehinderd door enig complex of schaamte over hun bierbuiken, flubberdijen en hangborsten vrolijk hun ding deden. En hé, als zij het kunnen, zal mij dat op een goeie dag toch ook moeten lukken? Niet dat nu direct al mijn lichaamscomplexen over te dikke billen, spekbuiken en putdijen als sneeuw voor de zon zijn verdwenen of ik een nieuwe roeping heb gevonden in het naakt spelen van jeu de boules, maar het begin is er. Wanneer staat het volgende dagje beautycentrum op de planning?